

Programma van de "Kommunistische Arbeiter-Partei Deutschlands" (KAPD) van mei 1920

Voorwoord

Midden in de beroering van revolutie en contrarevolutie vond de oprichting van de Kommunistische Arbeiter-Partei Deutschlands plaats. Maar de geboortedag van de nieuwe partij is niet Pasen 1920, waarop de aansluiting van de vroegere, slechts in oppervlakkig contact met elkaar staande "Oppositie" werd afgesloten. De geboortedag van de KAPD valt samen met de ontwikkelingsfase van de KPD (Spartakus-Bund), waarin een onverantwoordelijk kliekje leiders die de persoonlijke belangen boven die van de proletarische revolutie stellen, hun persoonlijke opvatting van de "dood" van de Duitse revolutie begonnen op te dringen aan de meerderheid van de partij die zich verzette tegen deze door persoonlijke belangen bepaalde opvatting, en die op basis van deze persoonlijke opvatting in staat waren de tot dan toe revolutionaire tactiek te veranderen in een reformistische. Deze verraderlijke houding van Levi, Posner en consorten bevestigt opnieuw het inzicht dat de radicale vernietiging van iedere leiderspolitiek de voorwaarde voor de snelle vooruitgang van de proletarische revolutie in Duitsland moet vormen. Dat is inderdaad de wortel van de tegenstellingen die tussen ons en de Spartakusbund zijn ontstaan, tegenstellingen die dieper zijn dan de kloof tussen Levi, Pieck, Thalheimer enz. enerzijds en Hilferding, Crispian en Stampfer, Legien anderzijds. De gedachte de revolutionaire massawil te verheffen tot de doorslaggevende factor in de tactische opstelling van een werkelijk proletarische organisatie, is het richtsnoer voor de organisatorische opbouw van onze partij. De zelfstandigheid van de leden onder alle omstandigheden tot uitdrukking te brengen, is het fundamentele principe van een partij, die geen partij in de overgeleverde betekenis van het woord is.

Daarom is het voor ons vanzelfsprekend dat het bij deze aan onze organisaties overgedragen partijprogramma, dat de schriftelijk vastlegging door de programmacommissie is in opdracht van het partijcongres, zolang zal gelden als ontwerpprogramma totdat het volgende gewone partijcongres zich akkoord verklaard heeft met deze versie. Overigens zijn amendementen tot verandering van de principiële en tactische stellingname van de partij nauwelijks te verwachten omdat het programma in zijn tegenwoordige versie in ruimer kader niets anders tot uitdrukking brengt dan de inhoud van de door het congres met algemene stemmen aanvaarde programmatische verklaring. Eventuele formele programmatische veranderingen zullen echter geen afbreuk kunnen doen aan de revolutionaire geest die uit elke zin van het programma spreekt. Het marxistische inzicht in de historische noodzakelijkheid van de dictatuur van het proletariaat blijft onveranderlijk ons richtsnoer, onze wil de strijd voor het socialisme in de geest van de internationale klassenstrijd te voeren blijft onaantastbaar. Onder dit vaandel is de overwinning van de proletarische revolutie zeker.

Berlijn, midden mei 1920.

Het uitvoerende comité

i.o.:

Erdmann Friedrich Stahl

Programma van de "Kommunistische Arbeiter-Partei Deutschlands"

De uit de wereldoorlog voortgekomen economische wereldcrisis met haar ontzaglijke economische en sociale uitwerkingen, waarvan het totale beeld de verpletterende indruk maakt van één grote puinhoop van kolossale afmetingen, betekent niets meer of minder dan dat de jongste dag van de burgerlijk-kapitalistische wereldorde is aangebroken. Tegenwoordig betreft het niet een in de conjunctuurcyclus optredende economische crisis die eigen is aan de kapitalistische productiewijze, Het is de *crisis* van het kapitalisme zelf die zich als menetekel van de burgerlijke maatschappij aankondigt in de krampachtige stuiptrekkingen van het gehele sociale organisme, in de afschuwelijke botsing van de klassentegenstellingen met een unieke scherpte, in de massale ellende binnen de meest brede lagen van de bevolking.

Steeds helderder blijkt uit de elke dag nog scherper wordende tegenstelling tussen de uitbuiters en de uitgebuiten (die ook steeds duidelijker wordt aan de tot dusver ongeïnteresseerde lagen van het proletariaat) dat de tegenstelling tussen kapitaal en arbeid binnen het kapitalistische economische systeem niet kan worden opgelost. Het kapitalisme heeft zijn volslagen fiasco beleefd, het heeft zichzelf in de imperialistische wereldoorlog historisch weerlegd, het heeft een chaos geschapen waarvan het ondraaglijke voortbestaan het internationale proletariaat voor het wereldhistorische alternatief plaatst: terugval in het barbaarendom of opbouw van een socialistische wereld.

Van alle volkeren ter wereld is tot nog toe alleen het Russische proletariaat in staat geweest de heerschappij van zijn kapitalistenklasse zegevierend te overwinnen en zelf de politieke macht te grijpen. In heldhaftig verzet heeft het de omsingelingsaanval van de door het internationale kapitaal georganiseerde huurlingenleger met succes afgeslagen en ziet zich nu geconfronteerd met de onmetelijk moeilijke taak de door de wereldoorlog en door de daarop volgende langer dan twee jaar durende burgeroorlog totaal ontwrichte economie op socialistische grondslag op te bouwen. Het lot van de Russische radenrepubliek is afhankelijk van de ontwikkeling van de proletarische revolutie in Duitsland. Na de overwinning van de Duitse revolutie zal een socialistisch economisch blok beschikbaar zijn, dat door de onderlinge ruil van de industriële en agrarische producten in staat is, een werkelijk socialistische productiewijze tot stand te brengen zonder verder genoodzaakt te zijn tot economische en daarmee ook politieke concessies ten opzichte van het wereldkapitaal. Als het Duitse proletariaat zijn wereldhistorische taak niet op korte termijn vervult, is de voortgang van de wereldrevolutie voor jaren, zo niet voor tientallen jaren onzeker. Inderdaad vormt Duitsland nu het brandpunt van de wereldrevolutie. De revolutie in de "overwinnende" landen van het Entente kan pas op gang komen als de grote scheidingslijn in Midden-Europa opgeruimd is. Uiteraard zijn de economische voorwaarden voor de proletarische revolutie in Duitsland veel gunstiger dan in de "overwinnende" landen van West-Europa, De in het kader van de ondertekening van de Vrede van Versailles totaal geplunderde Duitse economie heeft geleid tot een chronische armoede, die op korte termijn moet leiden tot een gewelddadige oplossing van een rampzalige situatie. Daarbij komt dat de roofvrede van Versailles niet alleen een kapitalistische productiewijze in Duitsland buitengewoon zwaar, het proletariaat ondragelijk belast: zijn gevaarlijkste kant is dat hij de

economische basis van de toekomstige socialistische economie in Duitsland ondermijnt, dus de ontwikkeling van de wereldrevolutie ook in dit opzicht onzeker maakt. Uit dit dilemma voert alleen de snelle verdere ontwikkeling van de Duitse proletarische revolutie.

De economische en politieke situatie in Duitsland is overrijp voor het uitbreken van de proletarische revolutie. In dit stadium van de historische ontwikkeling, waarin het proces van het verval van het kapitalisme alleen nog door de koelissen van schijnbare machtsposities kunstmatig versluierd wordt, komt het er op aan het proletariaat tot het bewustzijn te brengen, dat het slechts energiek de zaken hoeft aan te pakken om van de macht, die het eigenlijk al bezit, effectief gebruik te maken. In zo'n tijdperk van de revolutionaire klassenstrijd, waarin de laatste fase van de worsteling tussen kapitaal en arbeid en het eigenlijke beslissende gevecht al begonnen is, kan geen sprake zijn van een compromis met de doodsvijand, maar slechts strijd tot de vernietiging. De aanval wordt vooral gericht op die instellingen die neigen tot overbrugging van de klassentegenstellingen, die dus uitlopen op een soort van politieke of economische samenwerking van uitbuiters en uitgebuiten. Op het ogenblik waarop de objectieve voorwaarden voor het uitbreken van de proletarische revolutie gegeven zijn, zonder dat de permanente crisis een acute verscherping vertoont of in het geval dat een catastrofale verscherping plaats vindt, deze door het proletariaat niet tot in de uiterste consequenties begrepen en uitgebuit wordt, moeten oorzaken van subjectieve aard aanwezig zijn, die een versnelde voortgang van de revolutie belemmeren. Met andere woorden: de ideologie van het proletariaat bevindt zich nog gedeeltelijk in de ban van burgerlijke of kleinburgerlijke denkbeelden. De psychologie van het Duitse proletariaat in zijn tegenwoordige toestand vertoont maar al te duidelijk de sporen van eeuwenlange militaristische slavernij, daarnaast echter ook van de kenmerken van een gebrekkig zelfbewustzijn die zich moesten ontwikkelen als gevolg van het parlementaire cretinisme van de oude sociaal-democratische partij en van de USP enerzijds en door het absolutisme van de vakbondsbureaucratie anderzijds. In de Duitse revolutie spelen de subjectieve aspecten een doorslaggevende rol. Het probleem van de Duitse revolutie is het probleem van de *ontwikkeling van het zelfbewustzijn van het Duitse proletariaat*.

Deze situatie kennende en met het inzicht in de noodzaak van het tempo van de wereldrevolutionaire ontwikkeling te versnellen, en trouw te blijven aan de geest van de Derde Internationale strijdt de KAPD voor de maximalistische eis van de onmiddellijke opheffing van de burgerlijke democratie en voor de dictatuur van de arbeidersklasse. Ze verwerpt in de democratische grondwet het in de tegenwoordige periode dubbel onzinnige en onhoudbare principe om ook aan de uitbuitende kapitalistenklasse, politieke rechten en de uitsluitende beschikkingsmacht over de productiemiddelen te willen toestaan.

Uit haar maximalistische doelstellingen trekt de KAPD de conclusie dat ook alle reformistische en opportunistische strijdmiddelen moeten worden afgewezen, waarin zij slechts een ontwijken van ernstige en beslissende strijd met de burgerlijke klasse ziet. Ze wil deze strijd niet uit de weg gaan, ze lokt hem veeleer uit. In een staat die alle kenmerken van de aangebroken periode van het verval van het kapitalisme vertoont, maakt ook de deelname aan het parlementarisme deel uit van de reformistische en opportunistische strijdmiddelen. In zo'n periode het proletariaat opwekken deel te nemen aan parlementsverkiezingen betekent in het proletariaat de gevaarlijke illusie op te roepen en te bevestigen dat door parlementaire middelen de crisis zou kunnen worden overwonnen, betekent het gebruik van een burgerlijk

klassenstrijdmiddel in een situatie, waarin alleen vastbesloten en onverbidelijke toepassing van proletarische strijdmiddelen de doorslag kunnen geven. Het deelnemen aan burgerlijke parlementen temidden van de plaatsvindende proletarische revolutie betekent ook tenslotte niets anders dan de sabotage van de radengedachte. De radengedachte staat in de periode van de proletarische strijd om de politieke macht in het middelpunt van de revolutionaire verdere ontwikkeling. De mate van gehoor die de radengedachte telkens vindt in het massabewustzijn, is de graadmeter voor de ontwikkeling van de sociale revolutie. De strijd om de erkenning van revolutionaire bedrijfsraden en politieke arbeidersraden in het kader van een bepaalde revolutionaire situatie ontwikkelt zich consequent tot de strijd om de dictatuur van het proletariaat tegen de dictatuur van het kapitalisme. Deze revolutionaire strijd, waarvan de radengedachte de spil vormt, richt zich met historische noodzakelijkheid tegen de totale burgerlijke maatschappij-orde en daarom ook tegen haar politieke uitdrukkingsvorm, het burgerlijke parlementarisme. Radensysteem of parlementarisme? Dat is de vraag van wereldhistorische betekenis. Opbouw van een proletarisch-kommunistische wereld of ondergang in het moeras van de burgerlijk-kapitalistische anarchie? Temidden van een zo door en door revolutionaire situatie als tegenwoordig in Duitsland betekent dus het deelnemen aan het parlementarisme niet alleen de sabotage van de radengedachte, maar bovendien de balseming van de burgerlijk-kapitalistische wereld in staat van ontbinding en de daarmee meer of minder bewust gewilde vertraging van de proletarische revolutie.

Naast het burgerlijke parlementarisme vormen de vakbonden het hoofdbolwerk tegen de verdere ontwikkeling van de proletarische revolutie in Duitsland. Hun houding in de Wereldoorlog is bekend. Hun beslissende invloed op de principiële en tactische stellingname van de oude sociaal-democratische partij leidde tot het afkondigen van de Burchtvrede met de Duitse bourgeoisie, wat neerkwam op de oorlogsverklaring aan het internationale proletariaat. Hun sociaalverraderlijke activiteit vond zijn logische vervolg bij het uitbreken van de Novemberrevolutie in Duitsland, toen zij hun contrarevolutionaire gezindheid zwart op wit vastlegden door het afsluiten van een samenwerkingsverband voor economische vrede met het ineensstortende Duitse ondernemersdom. Hun contrarevolutionaire gezindheid hebben ze gedurende de gehele periode van de Duitse revolutie tot op de dag van vandaag gehandhaafd. Het is de vakbondsbureaucratie geweest die zich het felst verzette tegen de steeds dieper in de Duitse arbeidersklasse wortel vattende radengedachte en die in staat was de noodzakelijkerwijs uit de economische massa-acties voortkomende politieke tendensen te vernietigen die zich richtten op de politieke machtsgreep van het proletariaat. De contrarevolutionaire aard van de vakbondsorganisaties is zo duidelijk dat vele ondernemers in Duitsland het in dienst nemen van arbeiders afhankelijk maken van het lidmaatschap van een vakbond. Daarmee is ten overstaan van iedereen onthuld dat de vakbondsbureaucratie actief deelneemt aan het kunstmatig in stand houden van het in alle voegen krakende kapitalistische systeem. De vakbonden zijn daarmee naast de burgerlijke fundamenten één van de belangrijkste steunpilaren van de kapitalistische klassenstaat. Dat deze contrarevolutionaire maaksels niet van binnenuit in revolutionaire zin veranderd kunnen worden, is door de vakbondsgeschiedenis van het laatste anderhalfjaar voldoende bewezen. De revolutionering van de vakbonden is geen kwestie van personen. De contrarevolutionaire aard van deze organisaties ligt in de kenmerkende structuur en in hun systeem zelf. Uit dit inzicht volgt logisch dat alleen de *vernietiging van de vakbonden* zelf de weg vrijmaakt voor de voortgang van de sociale revolutie in Duitsland. Voor de socialistische opbouw is iets anders nodig dan

deze fossiele organisaties.

Uit de massastrijd is de bedrijfsorganisatie ontstaan. Niet nieuw in de betekenis dat zij opduikt als iets unieks, maar nieuw in de zin dat zij in de revolutie overal ontspruit als noodzakelijk wapen in de klassenstrijd tegen de oude geest en de grondslag waarop hij gebaseerd is. Zij beantwoordt aan de radengedachte en is daarom helemaal geen pure vorm of een nieuw organisatie-aardigheidje of een mystiek mirakel. Zij is de organisch in de toekomst groeiende, de toekomst vormende uitdrukkingsvorm van een maatschappelijke revolutie, die afstevent op de klassenloze maatschappij. Ze is pure proletarische strijdorganisatie. Het proletariaat kan niet verscheurd in beroepsgroepen, buiten zijn strijdterrein voor de definitieve omverwerping van de oude maatschappij georganiseerd zijn, dat moet in het bedrijf gebeuren. Hier staat de één naast de ander als klassegenoot, hier moet iedereen staan als gelijkberechtigde. Hier staat de massa als drijvende kracht van de productie en voelt zij zich voortdurend genoodzaakt inzicht in haar te krijgen en haar zelf te leiden, Hier vindt de geestelijke strijd plaats, de revolutionering van het bewustzijn, in een voortdurende storm van man tot man, van massa tot massa. Alles is gericht op het hogere klassenbelang, niet op verenigingsgebeuzel. Het beroepsbelang wordt beperkt gehouden tot de plaats die het toekomst. Zo'n organisatie, de ruggengraat van de bedrijfsraden, wordt tot een uiterst soepel instrument van de klassenstrijd, tot een door permanent mogelijke terugroepbaarheid van zijn leden en nieuwe verkiezingen enz. altijd van jong bloed bruisend organisme. In en met de massa-acties groeiend, zal de ,bedrijfsorganisatie natuurlijk die centrale bundeling tot stand moeten brengen die beantwoordt aan haar revolutionaire ontwikkeling. De revolutionaire ontwikkeling zal haar hoofdzorg zijn, niet programma's, statuten en gedetailleerde plannen, Ze is geen steunfonds of levensverzekering, ook al schrikt ze vanzelfsprekend niet terug voor het bijeenbrengen van b.v. noodzakelijk wordende stakingsuitkeringen. Voortdurende propaganda voor het socialisme, bedrijfsvergaderingen, politieke discussies enz. behoren tot haar taken, kortom de revolutie in het bedrijf.

De bedrijfsorganisatie heeft in grote lijnen een dubbel doel.

Het eerste betreft de vernietiging van de vakbonden, van hun totale grondslag en van de in hen geconcentreerde onproletarische ideologie. Ongetwijfeld zal de bedrijfsorganisatie in deze strijd door alle burgerlijke vormen met de bitterste vijandigheid worden geconfronteerd, maar ook door alle USP- en KP-aanhangers, die zich ofwel nog op het oude SP-spoor voortbewegen (ook al namen ze een ander politiek programma aan, uiteindelijk hebben ze slechts kritiek op "politiek-morele misstappen"), ofwel bewust optreden als tegenstanders omdat zij de politieke koehandel, de politieke kunst steeds "bovenaan" te blijven hoger waarderen dan de reuzenstrijd om het sociale in zijn geheel. We moeten niet terugschrikken voor deze bittere waarheid. Nooit kan er sprake zijn van een nauwe samenwerking met de USP voordat zij de juistheid van zulke proletarische vormen - die zeker nog verandering behoeven en ook veranderbaar zijn - vanuit het wezen van de radengedachte erkent. Grote delen van de massa's zullen deze voordien al erkennen als politieke leidraad. Een goed teken. De bedrijfsorganisaties zullen het meest beslist en het snelst het wezen van de vakbond als contrarevolutionair ontmaskeren en helpen vernietigen door het ontketenen en politiek voorbereiden van massastakingen gebaseerd op de politieke situatie van dat moment.

Het tweede grote doel van de bedrijfsorganisatie is de voorbereiding van de opbouw van de

kommunistische maatschappij, ledere arbeider die het eens is met de dictatuur van het proletariaat, kan lid worden van de bedrijfsorganisatie. Daartoe behoort de besliste afwijking van de vakbonden, de besliste bevrijding uit haar denkwijze. Deze bevrijding zal de toetssteen moeten zijn voor het lidmaatschap van de bedrijfsorganisatie, Daarmee geeft men er blijk van voor de proletarische klassenstrijd en zijn eigen methoden te zijn; het is niet vereist dat men het eens is met een eigenlijk partijprogramma. Het ligt in het wezen en in de ontwikkeling van de bedrijfsorganisatie, dat zij het kommunisme dient en leidt tot de kommunistische maatschappij. Haar kern zal steeds uitgesproken kommunistisch zijn, haar strijd drijft allen in dezelfde richting. Maar terwijl een partijprogramma grotendeels overeenstemt en moet overeenstemmen met de actuele vraagstukken (natuurlijk in brede betekenis), terwijl van partijleden uitgesproken scherpzinnigheid vereist is, terwijl een politieke partij als de kommunistische arbeiderspartij die zich snel en wisselend met het revolutionaire proces ontwikkelt - of achteruitgaat -, nooit groot in aantal kan zijn, worden daarentegen in de bedrijfsorganisatie de revolutionaire massa's één gemaakt door het bewustzijn van hun classesolidariteit, hun proletarische classesolidariteit. Hier wordt organisch de eenheid van het proletariaat voorbereid, die nooit mogelijk is op basis van een partijprogramma. De bedrijfsorganisatie is het begin van de opbouw van het kommunisme en wordt het fundament van de komende kommunistische maatschappij.

De bedrijfsorganisatie vervult haar taken in nauwe samenwerking met de KAPD.

De politieke organisatie heeft tot taak de verzameling van de bewuste elementen van de arbeidersklasse op basis van het partijprogramma.

De verhouding van de partij tot de bedrijfsorganisatie volgt uit het wezen van de bedrijfsorganisatie. Met onvermoeibare propaganda zal de KAP binnen de bedrijfsorganisatie werken. Strijdleuzen moeten vastgesteld worden. De kaders in het bedrijf worden tot beweeglijke wapens van de partij. Daartoe is natuurlijk noodzakelijk, dat ook de partij steeds meer een proletarisch karakter aanneemt, proletarische klasse-uitdrukking wordt, zich aanpast aan de dictatuur van onderop. Daarmee verbreedt zich de kring van haar taken, maar wordt ze tegelijkertijd zo goed mogelijk gesteund. We moeten bereiken - en de bedrijfsorganisatie biedt de garantie daartoe - ,dat met de overwinning, dat is de verovering van de macht door het proletariaat, de dictatuur van de klasse kan beginnen en niet de dictatuur van enkele partijleiders en hun kliek.

De fase van het grijpen van de politieke macht door het proletariaat vereist de meest scherpe onderdrukking van burgerlijk-kapitalistische uitingen. Dat wordt bereikt door de oprichting van een radenorganisatie die de totale politieke en economische macht uitoefent. De bedrijfsorganisatie wordt in deze fase zelf een onderdeel van de proletarische dictatuur, in het bedrijf uitgeoefend door de zich op de bedrijfsorganisatie verheffende bedrijfsraden. Het is verder de taak van de bedrijfsorganisatie in deze fase ernaar te streven grondslag te worden van het economische radensysteem.

Voor de opbouw van de kommunistische gemeenschap is de bedrijfsorganisatie een economische voorwaarde. De politieke vorm van de organisatie van de kommunistische gemeenschap is het systeem van de raden. De bedrijfsorganisatie zet zich ervoor in dat de politieke macht uitsluitend door het uitvoerend comité van de raden uitgeoefend wordt.

De KAPD strijdt daarom voor de verwezenlijking van het maximalistische revolutionaire programma, waarvan de concrete eisen in de volgende punten samengevat zijn :

I Op politiek gebied:

1. Onmiddellijke politieke en economische aansluiting bij alle overwinnende proletarische landen (Sovjet-Rusland enz.) in de geest van de *internationale* klassenstrijd met het doel de gemeenschappelijke verdediging tegen de agressieve tendensen van het wereldkapitaal.
2. Bewapening van de politiek georganiseerde revolutionaire arbeiders, instellen van plaatselijke verdedigingsgroepen, vorming van een Rode Leger, ontwapening van de bourgeoisie, de gehele politie, alle officieren en burgerwachten enz.
3. Opheffing van alle parlementen en gemeenteraden.
4. Vorming van arbeidersraden als organen van de wetgevende en uitvoerende macht. Verkiezing van een centrale raad van de afgevaardigden van de arbeidersraden van Duitsland.
5. Bijeenkomst van het Duitse radencongres als grondwetgevende hoogste politieke instantie van Raden-Duitsland.
6. Overdragen van de pers aan de arbeiders onder leiding van de plaatselijke politieke raden.
7. Vernietiging van het burgerlijk justitieapparaat en onmiddellijke instelling van revolutionaire rechtbanken. Overname van de burgerlijke strafrechtpleging en van de veiligheidsdienst door overeenkomstige proletarische organen.

II Op economisch, sociaal en structureel gebied:

1. Annulering van de staats- en andere openbare schulden evenals alle oorlogsleningen.
2. Onteigening van alle banken, mijnen, hoogovens en alle grote bedrijven in industrie en handel door de radenrepubliek.
3. Confiscatie van alle vermogens vanaf een bepaalde hoogte, vast te stellen door de centrale raad van de Duitse arbeidersraden.
4. Verandering van het privé-bezit van grond in gemeenschappelijk eigendom onder leiding van de betreffende agrarische en plaatselijke raden.
5. Overname van het gehele openbaar vervoer door de radenrepubliek.
6. Centrale regeling van de gehele productie door opperste economische raden, aan te stellen door het economische congres van de raden.
7. Omschakeling van de totale productie op de behoeften op basis van zorgvuldige economisch-statistische berekeningen.
8. Onverbiddelijke invoering van de arbeidsdwang.
9. Verzekering van het individuele bestaan met betrekking tot voedsel, kleding, ouderdom, woning, ziekte, invaliditeit enz.
10. Afschaffing van allerlei standsverschillen, ordes en titels. Totale juridische en sociale gelijkstelling van de geslachten.
11. Onmiddellijke fundamentele omschakeling van de voedsel-, woningvoorziening en de

gezondheidszorg in het belang van de proletarische bevolking.

12. Omdat de KAPD de kapitalistische economie en de burgerlijke staat de totale oorlog verklaart, richt zij haar aanval op de totale burgerlijke ideologie en werpt zij zich op als voorvechtster van een proletarisch-revolutionaire wereldbeschouwing. Een beslissende factor voor de versnelling van de sociale revolutie ligt in de revolutionarisering van de totale ideologische wereld van het proletariaat. In deze zin ondersteunt de KAPD alle revolutionaire tendensen in wetenschap en kunst, waarvan de aard overeenkomt met de geest van de *proletarische* revolutie.

Door de politieke strijd wordt de jeugd zelf tot de hoogste inspanning gedreven wat ons de zekerheid geeft dat ze in alle helderheid en vastbeslotenheid haar grote taken vervult. Het is - ook vanwege de revolutie - de plicht van de KAPD, de jeugd in haar strijd elke mogelijke steun te geven. De KAPD is zich ervan bewust dat aan de jeugd ook na de verovering van de politieke macht door het proletariaat grote taken toe vallen voor de opbouw van de kommunistische maatschappij, zoals:

De verdediging van de radenrepubliek door het Rode Leger, de omvorming van het productieproces, de oprichting van de kommunistische arbeidsschool, die in nauwe samenwerking met het bedrijf haar creatieve taken vervult.

Dat is het program van de KAPD. Trouw aan de geest van de 3.Internationale houdt de KAPD vast aan de gedachte van de grondleggers van het wetenschappelijke socialisme, dat de verovering van de politieke macht door het proletariaat identiek is aan de vernietiging van de politieke macht van de bourgeoisie. Vernietiging van het totale burgerlijke staatsapparaat met zijn kapitalistische leger onder leiding van burgerlijke jonker-officieren, zijn politie, zijn cipiers en rechters, priesters en staatsambtenaren is de eerste taak van de proletarische revolutie. Het overwinnende proletariaat moet daarom tegen de aanvallen van de burgerlijke contrarevolutie gewapend zijn. Het proletariaat moet de burgeroorlog als deze door de bourgeoisie opgedrongen wordt, proberen met genadeloos geweld te onderdrukken. De KAPD is zich er van bewust dat de definitieve strijd tussen kapitaal en arbeid niet binnen de nationale grenzen kan worden uitgevochten. Evenmin als het kapitalisme stopt voor de nationale grenzen of zich op zijn rooftochten door de wereld door enige nationale terughoudendheid laat afremmen, net zo min mag het proletariaat ooit de fundamentele gedachte van internationale klassensolidariteit uit het oog verliezen door de hypnose van nationale ideologie. Hoe scherper de gedachte van de internationale klassenstrijd door het proletariaat begrepen wordt en hoe consequenter deze tot de rode draad van de proletarische wereldpolitiek verheven wordt, des te sneller en machtiger zullen de slagen van de wereldrevolutie het wereldkapitaal in verval verbrijzelen. Hoog boven alle nationale grenzen uit, hoog boven alle vaderlanden uit verschijnt voor het internationale proletariaat in eeuwige schittering de slogan: *Proletariërs van alle landen verenig je!*